

PORIN KIRKKOSANOMAT

SYYSNUMERO

3 – 1976

He lähtivät laivoilla merelle
ja kävivät kauppaa suurilla vesillä.
He näkivät Herran työt
ja hänen ihmeelliset tekonsa
meren syvyyksissä.
He kohosivat taivasta kohti, he vajosivat syvyyksiin;
heidän sielunsa menehtyi tuskasta.
Mutta hädässänään he huusivat Herraa,
ja hän päästi heidät
heidän ahdistuksistaan.
Hän tyynnytti myrskyn,
ja meren aallot hiljenivät.
He iloitsivat, kun tuli tyyni,
ja hän vei heidät toivottuun satamaan.
Kiittäkööt he Herraa hänen armostansa
ja hänen ihmeellisistä teoistaan
ihmislapsia kohtaan.

Reposaaresen reimari

He, nuo muinaiset merenkävijät, saivat psalmissa 107 kehotuksen kiittää Herraa hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan. Emme tiedä, tekivätkö he niin. Vai menivätkö sataman kapakkaan kiittämään viinin jumalaa. Mutta sen me tiedämme, että ne merimiehet tai ainakin osa heistä, jotka 1870-luvun alkuvuosina vierailivat Reposaaresen satamassa, tahtoivat kouriintuntuvasti osoittaa, kenelle he olivat kiittollisuudenvelassa. Niinpä alkoi Harmaavuorelle ennen pitkää nousta kuusikulmainen rukoushuone, joka vihittiin tarkoitukseensa 9. päivänä heinäkuuta 1876.

Täydet 100 vuotta se on nyt seissyt entisen Alihangankadun ja nykyisen Kirkkokadun eteläpäässä kertomassa sekä meren kansan kiittollisuudesta että ennenkaikkea Jumalan ihmeellisistä teoista ihmislapsia kohtaan. Se on nähnyt purjelaivojen väistyvän rediltä ja toisenlaisten alusten saapuvan niiden tilalle. Se on kuullut työn äänet konepajalta ja virren veisuun viereiseltä hautausmaalta. Papit ovat tulleet ja menneet. Mutta ikäänkuin Selkämeren myrskyjä uhmaten tuo kirkko on seisonut paikoillaan kutsuen ihmislapsia kiittämään Herraa hänen armostaan. Niinkuin sen alttarivaatteessa kuvattu reimari on se itsekkin tahtonut osoittaa elämän meren purjehtijoille turvallista väylää. Sata-vuotias on todella ansainnut juhlaansa.

Jorma Pakkanen

JUHLASUNNUNTAIN VIETTO 26. 9.

Klo 10 juhla Jumalanpalvelus, jossa saarnaa kirkkoherra Jorma Pakkanen. Jumalanpalveluksen alussa Porin seurakuntien puolesta luovutetaan Reposaaresen seurakunnalle uusi messukasukka. Jumalanpalveluksen jälkeen lasketaan seppeleitä seurakunnan entisten pappien, Oskar Rindellin, Oskari Pulkisen ja Viljo Lauron, sekä entisen suntion Nestor Vihreäluodon haudoille. Hautausmaan suihkualtaan koristuksena olevan taideteoksen paljastaminen. — N. klo 12 ateria kirkkokansalle Junnilassa. — Klo 14 päiväjuhla kirkossa. Puhujina ovat pääsihteeri Jorma Louhivuori Merimieslähetysseurasta ja lääninrovasti Voitto Vuola. Tuomiokapitulin tervehdyksen esittää asessori Heikki Huhtala. Juhlassa esitetään myös kirkon historiikki. Reposaaresen kirkkokuoro esittää tirehtööri Haapalaisen johdolla juhlaa varten sävelletyn hymnin ”Isien kirkko”. Muusta musiikkiohjelmasta mainittakoon Reposaaresen Työväen soittokunnan esitykset.

Elämisen laadusta

- Reposaaresen asukkaista
- Martintalon valmistumisesta
- Pihlavan seurakuntaviikosta

Kerromme lehden sisäsivuilla

Stellat-yhtye vie sanaa lauluillaan

Stellat-yhtyeessä laulavat (eturivi vasemmalta): Helena Laine, Silja Kortelainen, Liisa Leppäkoski, Lea Nevala, Aino Ekko. Takarivi vasemmalta: Anneli Tirkkonen, Terttu Grönlund, Irja Huttunen, Leila Horila, Salme Komulainen ja Eeva Kulkki.

On kulunut lähes kymmenen vuotta siitä kun Keski-Porin kirkkokuoron piirissä syntyi ajatus pienen lauluryhmän muodostamisesta. Adventtina 1969 vietettiin silloisen kanttorin dir.cant. Arvo Elon lähtöjuhlaa hänen siirtyessään eläkkeelle. Tässä tilaisuudessa seitsemän naislaulajan ryhmä esitti yllätysnumerona muutaman laulun Astrid Keijolan johtamana. Yhdessä laulamista innostuneena ryhmä alkoi kokoontua säännöllisesti jatkaakseen lauluharrastustaan. Ryhmän kokoonpano vaihtelee, mutta lauluyhtye on toivottu vieras vanhainkodeissa, syntymäpäivillä, hautajaisissa sekä erilaisissa seurakuntatilaisuuksissa.

Lauluyhtye esiintyi vuoteen 1972 "Septetti"-nimisenä, mutta vuodesta 1973 se otti viralliseksi nimekseen "Stellat". Yhtyeen johtajan, rouva Keijolan luovuttua tehtävästään sairauden vuoksi, tuli uudeksi johtajaksi Liisa Leppäkoski. Nimiaihe saatiin aivan alusta asti ohjelmistossa olleesta Piaa Cantiones -laulusta "Ave maris stella", josta näin tuli eräänlainen nimikkolaulu. Ei niin, että halutaan olla muita kirkaampia tähtiä, vaan päinvastoin pyritään nöyrästi laulujen sanoman avulla kertomaan tähdestä, joka on oppaana meille tieltä eksyneille. Nykyisen yhtyeen jäsenistä ainoastaan kolme on ollut mukana perustamisesta lähtien.

Suomen kirkkomusiikkiliiton tavoitteena on lisätä pienten laulu- ja soitto-ryhmien osuutta seurakunnassamme. Tällainen pienryhmä voi avustaa esimerkiksi jumalanpalveluksissa koraali- tai introituskuorona. Stellat-yhtyeen jäsenistä suurin osa on osallistunut kirkkomusiikkiliiton järjestämille pienryhmä-kursseille. Yhtye piti tänä kesä-

nä Rovaniemen valtakunnallisilla kirkkolaulujuhilla oman konsertin. Tällaisen luottamuksen osoittaminen kannusti yhä ahkerampan laulujen harjoittamiseen ja konsertteihin valmistautumiseen. Kirkkomusiikkiliiton puheenjohtajan, Väinö Viitasalon toimesta Stellat oli mukana huhtikuussa Yleisradion Sävelvaaka-ohjelmassa, jossa esiteltiin liiton piirissä toimivia pienryhmiä. Esi-tyksistä keskustelivat tunnetut musiikkimiehet Ahti Sonninen ja Mauno Saksanen yhdessä Ilkka Kuusiston kanssa. Kyseinen keskustelu rohkaisi jatkamaan edelleen.

Lähiajan toimintaa ovat kahvikonsertti 26. 9. Mikonkatu 8:n rukoushuoneessa, sävelhartaudet 3. 10. Kuortaneella, 10. 10 Noormarkussa ja 24. 10 Ulvilassa. Yhtyeen avustajana on Antti Yrjölä.

Pienessä lauluyhtyeessä laulaminen on kehittävä. Ryhmän jäsenten on laulaessaan kuunneltava myös toisiaan, jotta tulos olisi mahdollisimman harmoninen. Yksityinen laulaja saa samalla varmuutta ja rohkeutta sekä oppii sopeutumaan ryhmään.

Aino Ekko

■ Nuorten aikuisten keskustelupiiri kokoontuu maanantaisin kello 19 seurakuntien nuorisokeskuksessa Yrjönkatu 8. Syksyn aikana perehdytään katekismukseen ja kristinoppiin.

Sanan ja laulun illat suosiossa

Länsi-Porin seurakunta järjesti kesän aikana perinteiseen tapaan sanan ja laulun iltoja. Nämä tilaisuudet pidettiin tiistaisin Käppärän hautausmaan pikkukappelissa. Iltojen aikana perehdyttiin erityisesti virsien aiheisiin. Näin vieraamatkin sävelmät tulivat yhdessä veisaten tutuiksi. Sana oli runsaasti esillä. Useimmiten pieni kappeli olikin täynnä seurakuntalaisista, jotka ilta-ikäveljillään poikiesivat hiljetyhmään.

Kuvassa vas. Päivi Löfman, Tarja Lamminpää, Mia Löfman ja Päivi Perkiökangas.

Pyhäkoulu uudelleen kunniaan

Kirkon lapsityön juhla pidettiin tänä vuonna Kemissä. Mukana oli myös Pihlavan seurakunnan pyhäkoulunopettajia, jotka osallistuivat ohjaavien opettajien ja apuopettajien kurssille. Pyhäkoulunopettajista on jatkuva pula. Seurakunnat ovat uudelleen näkemässä pyhäkoulun tarpeellisuuden ja kouluttavat opettajia nuoresta pitäen.

Tarja Lamminpää, 14 v., on itse ollut pyhäkoululainen jo kolme vuotta. Päivi Perkiökangas, 12 v., on käynyt pyhäkoulua vasta vuoden. Mia Löfman, 10 v., aloitti pyhäkoulunsa jo 4-vuotiaana.

Tytöt, mikä oli hienointa Kemien matkalla?

Tarja: Matkustaminen, koko matka oli hieno.

Päivi: Saaran kastetilaisuus.

Mia: Se, kun sai olla suuressa joukossa.

Lapsityön juhlan päätöstilaisuudessa oli mielinpainuva hetki. Juh-

laväki sai seurata Suomessa stipendiaattina olevan Thomas Shivuten kolmannen lapsen kastetilaisuutta. Pastori Seppo Seesjärvi sanoi: "Emme kasta tätä lasta Kemin kaupunkiseurakunnan jäseneksi, emme Johanneksen seurakunnan jäseneksi, vaan kastamme hänet koko maailman laajuiseen kirkon jäseneksi. Pieni, musta Saara oli elävä todiste siitä, että ilsonoma Jeesuksesta kuuluu kaikkeen maailmaan.

Miksi sitten Tarja, Päivi ja Mia käyvät pyhäkoulua?

Mia: Kun siellä on kivaa.

Päivi: Saan kuulla Raamatun lukea ja kerrottavan Jeesuksesta.

Tarja: Siellä on kiva käydä ja on mukavaa olla apuopettajia.

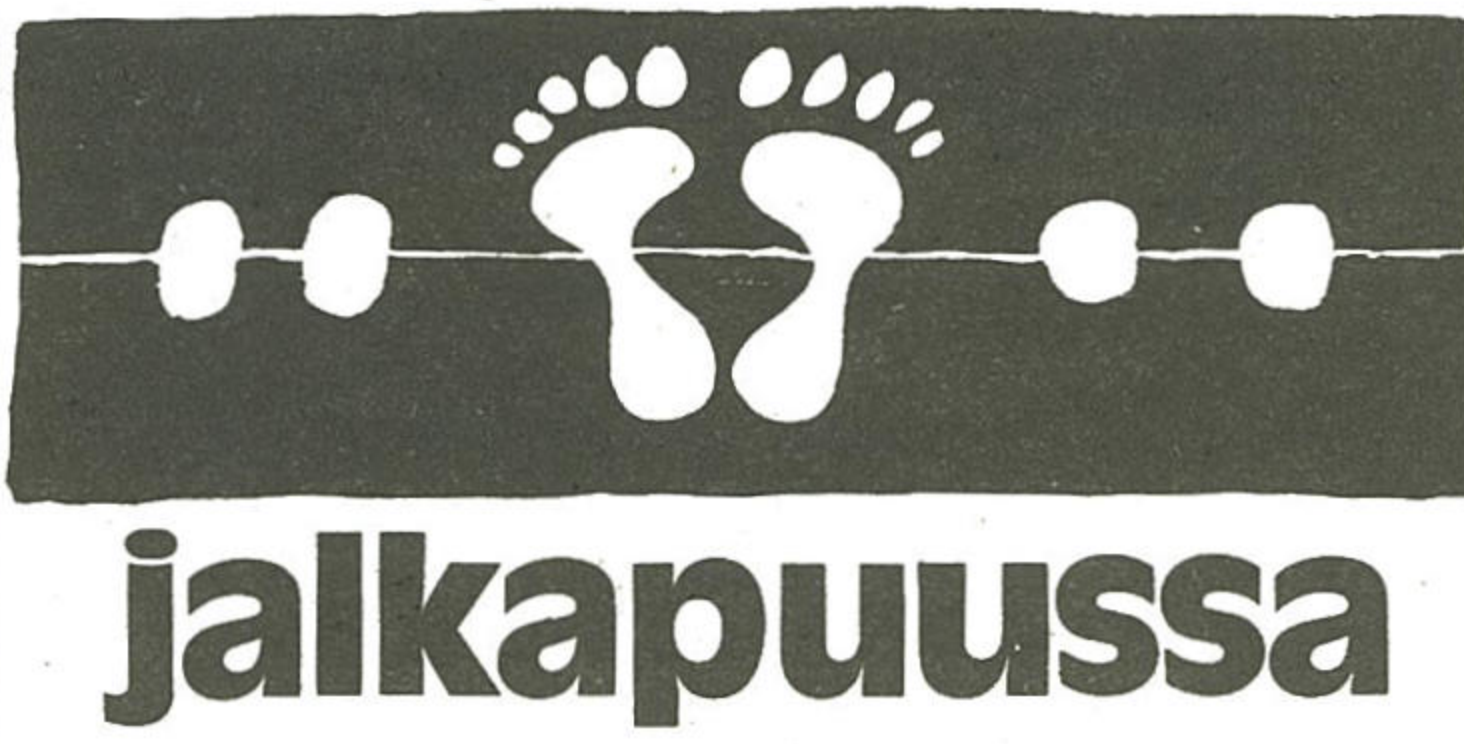
Tytöt vastasivat yksimielisesti haluavansa edelleen jatkaa apuopettajina.

Pyhäkoulukurssilla olimme

- että pyhäkoulu voi olla muuttuva, lasten ikärakenteen mukaan joustava. Vaikka valtaosa lapsista olisikin alle kouluikäisiä, ei sen välttämättä tarvitse karkottaa isompia oven ulkopuolelle.
- että varttuneet pyhäkoululaiset on työllistettävä. Useat heistä haluavat olla pyhäkoulun piirissä, mutta he tarvitsevat siihen perustelut. He eivät halua olla nelivuotiaan asemassa. He haluavat toimia.
- että pyhäkoulun opettaja voi ohjata heitä apulaisiksi, apuopettajiksi ja vihdoin – oppilaasta opettajaksi.
- että niin kuin kodissa lapsen paikka muuttuu sylväuvasta leikki- ja kouluikäiseksi, koululaiseksi, nuoreksi ja aikuiseksi, niin muuttuu meidän paikkamme omassa seurakunnassamme. Se edustaa meille Jumalan perhettä täällä maan päällä.
- että Jumalan rakkaus on muuttumaton. Pyhäkoulussa, päiväkerhossa, tyttö- ja poikakerhoissa, kirkossa ja kaikkialla saamme kuulla siitä. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä."

Pyhäkoulu avautui näin meidän eteemme uutena ja innostavana tehtävänä kotiseurakunnassamme.

Päivi Löfman

Pekka Ahlamo

1. Mitä pidät papin tärkeimpänä tehtävänä?

Papin on muistettava, että hän elää nykyajassa. Sanoma Kristuksesta kohdistuu tänään juuri tämän ajan ihmiselle ja se on pidettävä mielessä. Pappi ei saa linnoitautua uskonnollisten fraasien tai "papin roolin" taakse. Paavalia vapaasti siteeratakseni hänen on oltava nykyajan ihminen nykyajan

ihmiselle voittaakseen edes muutamia: 1 Kor 9:19–23.

2. Jos sinulla olisi valtaa, mitkä asiat muuttaisit toisin Suomen kirkossa?

Ei pelkkä valta riitä, pitää olla myös tietoa. Ensin on tarkoin tunnettava ja hallittava Suomen kirkon tila ja vasta sitten tulee mahdollisten muutosten aika.

3. Ensivaikutelmasi Pihlavan seurakunnasta?

Mukava esimies ja mukavat työtoverit, rauhallinen seurakunta ja kaunis kirkko.

4. Mistä iloitset tällä hetkellä? Muun muassa puuhailusta oman kodin kunnostamiseksi.

5. Minkä kirjan antaisit tällä hetkellä luettavaksi seurakuntalaisillesi?

Raamattua on syytä lukea aina, mutta tällä hetkellä sen lisäksi antaisin Apostoliset isät. Tähän kokoomaan kuuluu kirjoituksia, joita pidettiin suuressa arvossa jo vanhan kirkon aikoina, mutta joita ei voitu ottaa Uuteen testamenttiin eräiden edellytysten puuttuessa. Heikki Koskeniemen suomennos on hyvin sujuvaa ja nautin erityisesti Hermaan paimenen lukemisesta. Sen kirjoittaja ei ole oppinut teologi, vaan yksinkertainen, kömpelöäkin kieltä käyttävä henkilö, mutta hän tuo uskonsa esiin vilpittömästi, lapsenomaisesti ja ilman hienoja puhetaidollisia koukeroita.

6. Jääkö papin työltä aikaa perheelle?

Pikkuisen.

7. Perhesuhteesi ja henkilötietosi?

Pekka Henrik Ahlamo, syntynyt 20. 1. 1949 Helsingissä, kuuluu Pihlavan evankelis-luterilaiseen seurakuntaan, on rippikoulun käynyt ja elää avioliitossa, jonka on solminut 27. 12. 1975 Salme Sisko Marjatta Pitkärannan (Ilmajoelta) kanssa.

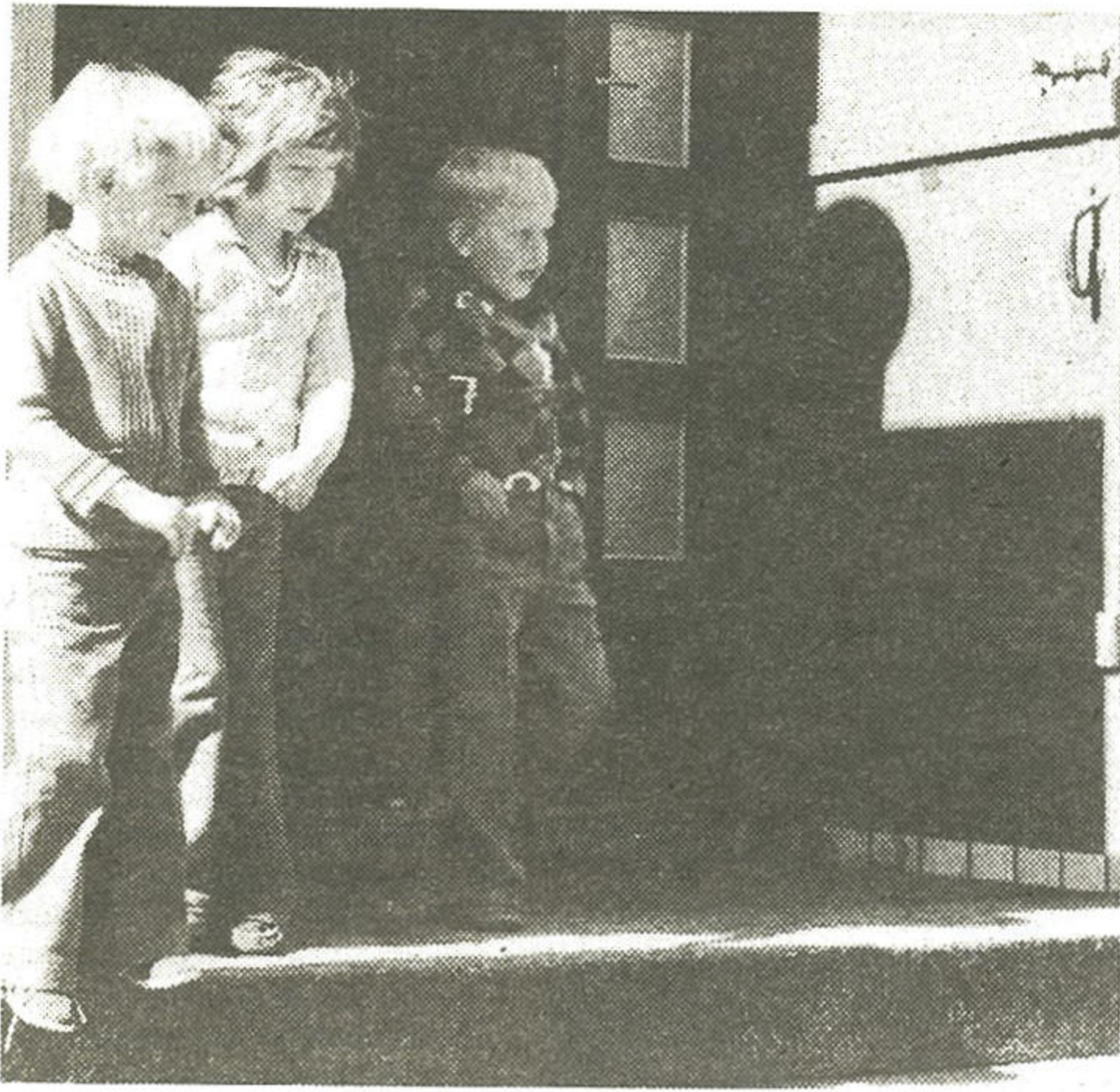
Palveleva puhelin
15 566
Päivystys joka yö
kello 21–06

Porin Kirkkosanomien

Porin ev.lut. seurakuntien julkaisu • 32.000 kpl • Jakelu postitse jokaiseen porilaiseen talouteen

Päätoimittaja
Jorma Pakkanen
Toimitussihteeri
Hannu Rasila
Toimituskunta
Paavo Yrjölä, Veli-Pekka Jarva ja Helena Rosenblad

Toimituksen osoite
Hallituskatu 9, 28100 PORI 10

Retket päiväkerhossa

Miksi retkeilet?

Moni varmasti vastaisi, että se tuottaa huvia ja vaihtelua. Samoin pieni kerholainenkin haluaa vaihtelua rutiininomaisen kerhossa käyntinsä piristää. Lastenohjaaja tosin asettaa retkille muitakin tavoitteita, jotka kerholainen aivan huomaamattaan saavuttaa.

LUONTORETKILLÄ lapsi oppii tarkastelemaan ympäristöään: eläimiä, kasveja, eri värejä, tuoksua, ääniä jne. Jatkuvasti menossa olevalle lapselle, kuten myös aikuiselle, olisi rikas taito osata pysähtyä ja havainnoida luontoa ja elämää ympärillään. Lisäksi myös mielenkiinto luonnonsuojelua kohtaan on lapsessa helpompi herättää esim. metsässä kuin kerhohuoneessa keskustelemalla.

Matka päämäärään jo sinänsä palvelee monia tavoitteita:

- opitaan kulkemaan liikenteessä
- tutustutaan mahdollisiin yhteiskunnallisiin laitoksiin
- saadaan virikkeitä nähdystä ja kuullusta lukuisille kerhokeskusteluille.

OPINTORETKET. Luontoretkien lisäksi päiväkerholaiset tekevät varsinaisia opintoretkeä. Lastenohjaaja valitsee lasten mielestä mielenkiintoisen, hyödyllisen ja ehkä ennestään oudon kohteen. Siten lapset voivat etukäteen suunnitella, mitä he haluaisivat tietää kohteesta työskenteleviltä ihmisiltä. Opintoretkeä tehdään mm. kirkkoihin, posteihin, kirjastoihin ja leipomoihin.

JÄRJESTELYT. Retkien tuottaman hovin ja tiedon hyödyllisyydestä kaikki lienevät yhtä mieltä, mutta käytännöllisten järjestelyiden vaikeuden vuoksi niitä ei montaa lukuvuoden aikana voida tehdä. Lastenohjaajalla on harteillaan raskas vastuu kuljettaessaan joukkoa vilkkaassa liikenteessä. Tässä kuitenkin lähetettäisiin samalla lämpimät kiitokset niille monille äideille, jotka ovat tarjoutuneet apuvoimiksi retkiä tehtäessä.

Kuin ruohonkorsi tuulenhengessä

Pertti Laakkonen,
Kuin ruohonkorsi tuulenhengessä
Kirjapaja
64 sivua

"Olen ohikulkumatalla poimin vain teräksikat ja linnunlaulun"

Pertti Laakkonen valitsee usein vaatimattoman, arkipäiväisenkin kuvan ja rakentaa runonsa sen varaan. Tulos on yleensä pienimuotoinen. Siinä ei ehkä aina ole vaativan lyriikan monikerroksisuutta; kuva rajaa sisällön valmiiksi ja yksiselitteiseksi jättämättä lukijalle paljon liikumatilaa. Joskus se houkuttelee käyttäjänsäkin liian helpoon ratkaisuun:

Herra Sinä asetit ihmisen viljelemään ja varjelemaan luomakuntaasi mutta eihän se enää kannata siksi minä vain hoidan kukkia parvekelaatikossa ja kaloja akvaariossa

Useimmiten Laakkosen runot kuitenkin välittävät yksinkertaista, selkeää sanomaa, joka tuntuu noussevan persoonallisen uskon lujalta perustalta.

Runojen jännite rakentuu ihmisen ahdistuksesta Jumalan rakkauteen. Ahdistus koetaan voimakkaimpana "pelkojen kaupungissa", missä "puret hampaasi asfalttiin / ja etenet varmana kuin tankki / hiirensydän kurkussasi". Sen näkyvänä purkajana on luonto: nuotionlämpö, linnunpesän rauha. Luonto merkitsee runoilijalle aina myös Jumalan läsnäoloa: "hymyilevät kasvot vedenväreessä / ja lähestyvät askeleet tuulenhyminässä".

Kokoelman runot jakautuvat kahdeksaan osastoon. Ääripölyjen väliin mahtuu aiheeksi rakkaus, joukossa jokin turhan usein käytetty kuva, mutta myös pari avoimella vilpittömyydellään ja lämmöllään puhuttelevaa pikku runoa:

haluni levittää tyhjät käteni ja nostattaa suuhuni kolme onntoa sanaa minä rakastan sinua Sinun rakkautesi täyttää kaiken

Lapsi on runoilijalle "kastevedellä pesty taulu täynnä mahdollisuuksia"; mitä siis puuttuu elämästä, jossa "nuorilla on kivityrkki ja käärmekielet"? Ahdistuksen mutta myös pienten tuoreiden ilojen maailmasta johtaa rukouksen ja kiitoksen polku todelliseen päämäärään:

en uskalla pyytää tulipatsasta matkaoppaaksi mutta anna minulle verikoiranvainu Sinun jäljellesi

niin ettei koskaan häipyisi sieraimistani Sinun valmiin ateriasi tuoksu

Kuin ruohonkorsi tuulenhengessä on noyrää ja suoraa puhetta, joka luultavasti tavoittaa helpoimmin samannimiset. Se ei vaadi erityistä perehtyneisyyttä modernin runon joskus vaikeaselkoiseenkin maailmaan; sen peruselementtejä on selkeä Sana.

S.S.

Syksyn viikkotoimintaa

Keski-Porissa

Mikonkatu 8:n rukoushuoneessa

Hopeakerho 7. 9. alkaen joka toinen tiistai klo 13
Diakoniapiiri keskiviikkoisin klo 18.30
Mikonkadun ja Säveltäjänkadun hopeakerhojen retki Karkkuun tiistaina 28. 9. Lähtö molemmista kerhopaikoista klo 9.
Merimieslähetyspiiri tiistaisin klo 18.30
Raamattukoulu torstaisin klo 19
Tähkäkerho kokoontuu joka toinen maanantai klo 14 (20. 9.)

Toejoen rukoushuoneessa

Hopeakerho 6. 10. alkaen joka toinen keskiviikko klo 13
Diakoniapiiri 29. 9. alkaen joka toinen keskiviikko klo 13

Lyttylän rukoushuoneessa

Hopeakerho 7. 10. alkaen joka toinen torstai klo 14
Säveltäjänkatu 5:ssä

Hopeakerho 15. 9. alkaen joka toinen keskiviikko klo 13

Pormestarinluodon seurakuntakodissa

Hopeakerho 8. 9. alkaen joka toinen keskiviikko klo 13

Teljässä

Teljän kirkossa

Tiistaisin (joka toinen) klo 19 työikäisten keskustelupiiri
Keskiviikkoisin 17.30 lapsikuoro - 19 arki-illan sana
Torstaisin 19 kirkkokuoro - Perjantaisin 18.30 raamattu- ja rukouspiiri

Annankatu 29:n rukoushuoneessa

Tiistaisin 18.30 lähetyspiiri - Keskiviikkoisin 13 diakoniapiiri (22. 9.) joka toinen viikko.

Yrjönkatu 27:ssä

Maanantaisin 19 miesten raamattupiiri (27. 9.) joka toinen viikko

Tiistaisin 13 vanhusten kerho (28. 9.) joka toinen viikko

Keskiviikkoisin 18.30 merimieslähetyspiiri

Torstaisin 13 raamattu- ja lähetyspiiri (23. 9.) joka toinen viikko

Kasvihuoneenkatu 16:ssä

Keskiviikkoisin 13 vanhusten kerho (22. 9.) joka toinen viikko

Kalaholman lähetyspiiri torstaisin (30. 9.) joka toinen viikko klo

19 Pörstin kaupassa, Saarentiellä.

Länsi-Porissa

Seurakuntakeskuksessa

Vanhusten kerho joka toinen keskiviikko klo 13
Seurakuntapiiri joka toinen torstai klo 19 seurakuntapiiri
Miesten piiri torstaisin klo 19
Rauhanpuisto 1:ssä vanhusten kerho joka toinen keskiviikko klo 13

Preiviikin seurakuntatalossa

Diakoniapiiri joka toinen maanantai (13. 9. alkaen) klo 19
Vanhusten kerho joka toinen keskiviikko (15. 9.) klo 14

Paarnoorin kerhohuoneessa raamatturyhmä joka toinen torstai

(16. 9.) klo 13.

Pietniemen kerhohuoneessa torstaikerho joka toinen torstai (9.

9. alkaen) klo 13.

Pihlavassa

Pihlavan seurakuntakodissa

Seurakuntapiiri keskiviikkoisin 18.30

Kyläsaaren seurakuntalossa seurakuntapiiri joka toinen keskiviikko klo 13

Kultaisen iän kerho kuukauden ensimmäisenä keskiviikkona klo 13 Kyläsaaren seurakuntakodissa, kuukauden toisena torstaina klo 13 Pihlavan seurakuntakodissa, kuukauden kolmantena keskiviikkona klo 13 Kaanaan Santojentie 15 B:n kerhohuoneessa ja kuukauden neljäntenä keskiviikkona klo 13 Mäntyluodon seurakuntakodissa.

Reposaaressa

Reposaaressa seurakuntakodissa

Maanantaisin klo 19 kirkkokuoron harjoitus

Tiistaisin klo 13 diakoniapiiri

Keskiviikkoisin klo 13 kunto- ja laulukerho - 19 raamattupiiri

Ahlaisissa

Seurakuntakodissa

Naistenpiiri joka toinen maanantai 19 (20. 9.)

Kirkkokuoro torstaisin 19.30.

Nuorten piiri joka toinen lauantai 19.30.

MIKKELIN MARKKINAT

lauantaina 2. 10. klo 10 Annankatu 29:n seurakuntakodissa. Lähetysten hyväksi myydään vihanneksia, juureksia, hedelmiä ja leivonnaisia. Kahvitarjoilua ja arvontaa.

Teljän lähetystoimikunta

Kesäillan urkumusiikki-illoissa 1.800 kuulijaa

Kesäillan urkumusiikki soi viidennen kerran Porissa. Tänä vuonna konserteissa kävijöitä oli Keski-Porin kirkossa keskimäärin 151 henkilöä konserttia kohti. Urkutai-

teilijoita oli Unkarista, Tšekkoslovakiasta, Sveitsistä ja DDR:stä kotimaisten urkureiden lisäksi. Urkumusiikkisarjan "puuhamies" Erkki Kalijärvi kertoo että tästä lähtien pidetään urkukonsertteja säännöllisesti vuoden ympäri. Lokakuun 20. päivänä Keski-Porin kirkon urkuja soittaa Uppsalan tuomiokirkon urkuri Lars Angerdal. Kesäillen urkutapahtuma muuttuu tulevaisuudessa ehkä lyhyemmäksi. Näin saadaan tehoa ja tasoa enemmän eivätkä kuulijat väsy pitkään konserttisarjaan, lupaili Kalijärvi.

■ Teljän seurakunnan naistyötoimikunta järjestää kirpputorin 30. 10. kauppatorilla. Tulot luovutetaan lähetystyölle ja Kirkon Ulkomaanavulle.

Elämisen laadusta

Sirpa: Elinympäristömme sitoo meidät jokaisen tavalla tai toisella elintasokilpailuun. Ajattelen, että elintasokilpailun lähtökohtana on ihmisen pätemisen ja arvostetuksi tulemisen tarve. Tätä arvostusta mitataan sillä, mitä ihminen on saanut aikaan. Näkyvänä todisteenä ihmisen aikaansaannoksista on elintaso. Siksi ihmisen on jatkuvasti ponnistettava saavuttaakseen tai pitääkseen yllä jo saavuttamaansa tasoa. Elintasokilpailu on suurta ihmisten orjuutta, koska se pakottaa ihmisen jatkuvasti toimimaan sen mukaan, mitä muut arvostavat. Uskoisin, että ihmisellä olisi mahdollisuus kasvaa ulos elintasokilvan kierteestä myöntämällä itselleen, mistä elintasokilpailussa on kysymys.

Raili: Elintaso ja elämisen laatu ovat mielestäni sisäkkäisiä asioita. Ne eivät sulje toisiaan pois, sillä peruselintasaan liittyvät asiat, koti, työ ja ravinto ovat myös Jumalan meille antamia lahjoja. Kiitollinen mieli ja tyytyväisyys ovat todellista elämisen laatua. Elintasosta ei saa tulla ihmisen näkyvä jumala, joka sitoo ja estää häntä käyttämästä Jumalan lahjoja oikealla tavalla. Elämä on kokonaan Jumalan lahjaa, jossa opetellaan rakastamaan lähimmäistä ja luopumaan myös omastaan. Luopuminen luo aina tilan uusille Jumalan mahdollisuuksille elämässäni.

Kristillinen toivo merkitsee Kristuksen varassa elämistä

Leena: Minulle kristillinen toivo merkitsee elämän perustaa. Saan jättää vaikeimmatkin asiat Taivaan Isän hoitoon. Tiedotusvälineiden kautta kuulen maailman suunnattomasta kärsimyksestä. Tämän hädän keskellä koen itseni neuvottomaksi, mutta en epätoivoiseksi, koska kerran Jumala toteuttaa suunnitelmansa tässä maailmassa. Menneisyys ja tulevaisuus ovat Jumalan kädessä. Tässä päivässä minua rohkaisee toivo siitä, että kerran kaikki vajavainen lakkaa. Raamatussa kuvataan tätä aikaa: "Ja hän on pyyhkivä pois kaikki kyynelleet heidän silmistään eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta, eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt. Ja valtaistuimella istuva sanoo: "Katso uudeksi minä teen kaikki." (Ilm. 21:4)

Sirpa: Kristillinen toivo avartaa ja syventää elämän kuvaa. Toisaalta näen, miten rajallisia, ymmärtämättömiä ja voimattomia me ihmiset olemme. Kohtaamme ja aiheutamme monenlaista hätää lähellä ja kaukana, mutta koemme myös

oman kyvyttömyytemme sitä lievittämään. Toisaalta tiedän, että Jumala toimii kaikessa ja toteuttaa omaa suunnitelmaansa minun ja muitten elämässä. Ei ole kuitenkaan helppoa tyytyä ottamaan vastaan oman elämän vastoinkäymisiä Jumalan sallimina ja jättää muiden ihmisten ja olosuhteiden syyttely niiden aiheuttajana.

Meitä on kuitenkin kehoitettu "Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi" ja meille luvataan "ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa". (Fil. 4:6-7)

Pekka: Näin ETYKin aikana on mielessäni maailmanrauha ja sen saavuttaminen. Profeetta Jesaja kirjoittaa: "Ja hän tuomitsee pakanakansojen kesken, säätää oikeutta monille kansoille. Niin he takovat miekkansa vantaiksi ja keihänsä vesureiksi; kansa ei nosta miekkaa kansaa vastaan, eivätkä he enää opettele sotimaan." On turha luulla, että rakenteita muuttamalla ja sopimuksia tekemällä voidaan saavuttaa pysyvä rauha maailmassa. Mahdotonta on syntiinlangenneen ihmisen itsekkäille omaa kunniaansa etsiville ihmisille luoda maanpäällistä paratiisia. Rauha maailmassa ei synny siten että mahtavampi voimakeinoin tu-

Elämme aikaa, jolloin yhä useammat ihmiset toteavat elintasokilpailun mielettömyyden. Elintaso ei ole antanut tyydytystä. Rahalla saatu omaisuus ei ole tuonut odotettua onnen tunnetta. Taloudellinen lama ja elinolosuhteiden tiukkeneminen on pannut ihmiset kyselemään, mikä on tärkeää. Monille ihmisille se, ettei voikaan enää kasvattaa elintasoaan, on tuonut tyytymättömyyttä ja katkeruutta. Ei pystytty parempaan. Elintason rinnalla on alettu puhua elämisen laadusta. Eri tahoilla pohditaan nyt elämisen laadun sisältöä. Seurakunnan yhteydessä on löydettävissä uusi ulottuvuus orjuuttavassa elintasokilpailussa kipuilvalle. Tätä mieltä oli ryhmä, joka keskusteli elintasosta ja elämisen laadusta kristillisen toivon näkökulmasta. Keskustelijoina olivat Sirpa, Raili, Leena ja Pekka.

Pelkkä elintaso ei aina riitä

Leena: Mielestäni peruselintasaan kuuluvat kohtuullinen asunto, vakituinen työpaikka, riittävä ravinto ja vaatetus. Pelkkä elintaso ei kuitenkaan anna sitä elämisen sisältöä, jota ihminen pohjimmaltaan kaipaa. Ihmisellä voi olla kaikkea rahalla saatavaa: kaunis asunto, hyvin kulkeva auto, mahdollisuus matkustella ja käyttää erilaisia palveluja. Silti hän voi kokea elämänsä tyhjäksi ja tarkoituksettomaksi. Korkea elintaso ei merkinnytkään elämisen laatua. Minulle elämisen laatu merkitsee sitä, että koen elämäni turvalliseksi. Elämisen laatuun sisältyvät myös avoimet ihmissuhteet, mahdollisuus koulutukseen ja yhteiskunnalliseen päätöksentekoon. Turvallisuuden tunne lienee sittenkin tärkein.

Meidän aikanamme mielen-terveyden häiriöt ovat yleisiä. Kertooko se ihmisten turvattomuudesta ja pettymyksestä?

Pekka: Päivittäin joudun työpaikallani kokemaan, miten hyvät suhteet omaan itseeni, lähimmäisiin ja Jumalaan ovat tärkeämpää kuin korkea elintaso. Minulle ne merkitsevät elämisen laadun sisältöä. Vallan- ja aseman tavoittelut, kateus ja panettelu rikkovat ihmisten välisiä suhteita. Ihmiset eivät luota toisiinsa. Näennäisesti ihmissuhteet ovat kunnossa. Hädässään ihminen on usein kuitenkin aivan yksin. Kun puuttuu yhteys elävään Jumalaan, ei löydetä elämisen tarkoitusta ja mielekkyyttä. Usko Jumalaan auttaa ihmisiä löytämään avoimen ja luottavan suhteen lähimmäisiin ja tasapainottamaan myös omaa elämäänsä.

NÄINKÖ YKSINKERTAISTA

Hän ruuvaa pientä ruuvia koneeseen.
Täyttää kutsumustaan, paikallaan.
Häntä ei epäily hiivi kiusaamaan:
– Mitä mieltä on tässä kaikessa, mitä teen?
Hän palvelee, on mutkaton.

Näinkö yksinkertaista kaikki on?
"Mikä sinusta tulee?" Kukapa ties:
"Lentäjä." "Sokerileipuri." "Sotamies."
Hymyllään vanhemmat
nuo uljaat aikeet kultaavat,
he punovat haaveitaan,
kun katsovat lapsiaan.
Ja paljon, suurta ja kaunista
he uneksivat,
harppovat unissaan huipuilla,
vaikka todellisuus ja tahto
maassa mataisivat.

Mutta jonakin päivänä tosissaan
voi kysymys herätä kolkuttamaan:
– Mitä varten? Mikä on määränpää?
Mitä kaikesta touhusta jäljelle jää?

Se on autuas, joka saa vastauksen:
– Kyllä Jumala tietää tarkoituksen.

Tämä vastaus mielessäni
nyt seison, Jumala, edessäsi.
Sinä tarkoitit minut johonkin.
Kun juuri siihen kasvaisin!

Hyväilyksi, tai huudoksi – miksi vain.
Anteeksi, että kapinoin.
Ja auta, että jo suostua voin
suunnitelmaasi, jonka sain!
Ruuvaa ruuvisi paikoilleen.
Palvelkoon se hiljaksen
siinä, mihin sen haluaa
ikuinen kätesi asettaa.

Ja tuumikoon omalla paikallaan:
– Yksinkertaista, tosiaan.

Erzsémet Túmezei:
Hyvää huomenta armo

Lähetyspiiri – pienryhmä seurakunnassa

Seurakuntien viikkotoiminnassa kodeissa tai seurakuntien toimitiloissa kokoontuvat lähetyspiirit näyttävät huomattavaa osaa. Lähetyspiiri on yksi seurakuntakouksen muoto. Se on lähetystyön hyväksi toimiva piiri. Aiemmin seurakuntien lähetystoiminta on oleellisesti rakentunut lähetyspiirien varaan. Vaikka seurakuntien lähetystoiminta on viime vuosina monipuolistunut ja kasvanut, ovat lähetyspiirit edelleen useimpien seurakuntien lähetystoiminnan runkona.

Lähetyspiiri tarjoaa mahdollisuuden uskonelämän syntymiseen, ylläpitämiseen ja vahvistamiseen. Parhaimmillaan lähetyspiiri on yhteyden hoitamista, toinen toisensa huomaamista ja myötäelämistä. Lähetyspiiri ei korvaa seurakunnan yhteistä jumalanpalvelusta, vaan toisaalta edellyttää ja toisaalta täydentää sitä. Lähetyspiiri on arjen keskellä tapahtuvaa Jumalan palvelusta.

Lähetyspiirin, niin kuin koko seurakunnan, toiminnan peruspilarina on Kristuksen antama lähetyskäsky. Lähetystehtävä – iloisien sanoman eteenpäin vieminen on koko seurakunnan asia, ei vain joidenkin harvojen erityisharrastus. On tärkeää nähdä se, että maailmanlaajuinen lähetystehtävä alkaa aivan lähiympäristöstä ja ulottuu kaukaiseen lähimmäiseen. Lähetystyö on näin kaikkien kristittyjen vastuulla.

Lähetyspiiri antaa mahdollisuuden toimia lähettäjänä: Sen tehtävänä on kantaa esirukousvastuuta,

hankkia ja levittää lähetystietoutta ja vetää mukaan uusia lähettäjiä.

Lähetystyö tarvitsee rahaa työntekijöiden lähettämiseen ja vielä enemmän kaukaisten lähimmäisten auttamiseen. Yksi lähetyspiirin tavoitteista on varojen hankkiminen lähetystyön taloudellisten toimintamahdollisuuksien turvaamiseksi. Perinteiseen lähetyspiiritöimintaan ovat kuuluneet varojen hankkimiseksi järjestettävät myyjäiset, arpajaiset ja erilaiset tempaukset. Lähetystuloista nykyisin noin viidesosa koostuu lähetyspiirien hankkimista varoista. Lähetyspiiritöiminnassa tarvitaan jatkuvasti vapaaehtoisia vastuunkantajia, niitä, jotka haluavat antaa omat kykynsä ja taitonsa käyttöön toisten hyväksi. Porin seurakuntien Missio-toimikunta järjestää kulu- van syksyn aikana lähetyspiirikurssin. Kurssi on tarkoitettu kaikille lähetystyöstä kiinnostuneille. Sen tavoitteena on lähinnä rohkaista maallikkoja vastuunkantajiksi ja antaa käytännön neuvoja ja vihjeitä lähetyspiirejä varten. Kurssiin kuuluu viiden keskiviikkoillan sarja Annankatu 29:n seurakuntakodissa ja viikonloppukurssi Reposaaren Junnilassa. Kurssi alkaa 15. 9. kello 19. Viikonloppukurssi on 9.–10. 10. 1976.

Seurakuntien lähetyspiireiltä voi tiedustella lähetyspiirikurssista ja muista seurakuntien lähetystoimintaan liittyvistä asioista.

Liisa Purho

Naispappeus voi ratketa marraskuussa

Pappisviran avaaminen naisille oli keskeisenä lähetekeskustelussa, jonka kirkolliskokous kävi virkakomitean mietinnöstä. Mietintö kokonaisuudessaan on nyt valmisteltavana perustealiokunnassa mistä se palaa täysistuntoon kirkolliskokouksen kokoontuessa seuraavan kerran ensi marraskuussa.

Lähetekeskustelussa käytettiin kaikkiaan 32 puheenvuoroa, joista selvästi naispappeutta puoltavia oli 15 ja vastustavia 11. Tullakseen hyväksytyksi on naispappeu-

den saatava puolelleen 3/4 annetuista äänistä.

Kirkolliskokous päätti pyytää seurakuntien kirkkoneuvostojen kannanoton naispappeuteen syyskuun 15. päivään mennessä. Tiedustelun hoitaa kirkon tutkimuslaitos. Seurakuntia on kaikkiaan 592 ja niiden kirkkoneuvostoissa noin 5.000 jäsentä. Kirkkoneuvostojen kannanottojen pyytämistä ehdotti alunperin Lapuan hiippakuntakokous lausunnossaan virkakomitean mietinnöstä.

PORIN DIAKONIALAITOS

Kirkollinen koulutus- ja huoltokeskus Länsi-Suomessa

28500 Pori 50, puhelin vaihte 18 421

DIAKONIAOPISTO

- Erikoiskoulutusjaosto
- Seurakuntatyön opintolinja
- Sairaanhoidtajajaosto
- Vajaamielishoitajajaosto

LASTENHUOLTO

- Päiväkoti Piilopirtti

VANHAINHUOLTO

- Vanhainkoti Honkala
- Palvelutalo Metsämökki

HAUTAUS- JA KUKKAPALVELU

- puh. 18 421

MARTINTALO

KEITTIÖ

PESULA

KESÄKOTI

SAIRAALA JA HOITOKOTI

- vuokrattu Satakunnan Keskussairaalalle ja Antinkartanon Keskuslaitokselle

Pihlavan seurakunta etsii yhteyttä koteihin

Seurakuntaviikko Pihlavassa 3.-10.10.

"Tutustu kotiseurakuntaasi - tutustu Kristukseen" on Pihlavan seurakunnan järjestämän tapahtuman tunnus. Viikon aikana seurakunta ja Kansan Raamattuseuran työntekijä yhdessä järjestävät tilaisuuksia nuorille perheille, seurakuntaan muuttaneille, päiväkerholaisten vanhemmille, nuorille ja muille seurakuntalaisille. Tilaisuudet pidetään Pihlavan kirkossa ja seurakuntakodissa. Myös Mäntyluodon seurakuntakotiin on järjestetty seurakuntalaisten ilta.

PIHLAVAN KIRKOSSA TAI SEURAKUNTAKODISSA:

Sunnuntaina 3. 10.

klo 10 perhekerkko, kirkkoherra Jouko Siirola

klo 18 keskusteluilta "Mitä seurakunta merkitsee minulle?", rouva Siiri Jakonen, työnjohtaja Vieno Kaarnametsä, turbiininhoitaja Kalevi Leppänen, työnjohtaja Taisto Pirttikoski ja seurakunnan työntekijöitä.

Maanantaina 4. 10.

klo 19 seurakuntaan muuttaneiden ilta, nokkahuiluyhtye, diakuvia nimikkolähetistä, työntekijöiden puheenvuoroja, kahvitarjoilua.

Keskiviikkona 6. 10.

klo 19 hyvän sanoman ilta "Tappiot ja voitot", evankelista Kaija Rolig, kirkkoherra Niilo Suhonen, musiikkia.

Torstaina 7. 10.

klo 19 hyvän sanoman ilta "Elämän ilo arjessa", evankelista Kaija Rolig, lehtori Marja Joukio, musiikkia.

Perjantaina 8. 10.

klo 19 hyvän sanoman ilta "Löytyykö lepo?", evankelista Kaija Rolig, lehtori Salme Ahlamo, musiikkia.

Lauantaina 9. 10.

klo 19 nuorisokonsertti, laulu- ja soitinyhtye Anodos, evankelista Kaija Rolig, nuorisohjaaja Heimo Kormano.

Sunnuntaina 10. 10.

klo 10 ehtoollisjumalanpalvelus, khra Niilo Suhonen, kirkkokuoro
klo 15 päiväkerholaisten vanhempien tilaisuus
klo 18 musiikkijuhla, khra Pauli Vuola, Meri-Porin soittokunta

MÄNTYLUODON SEURAKUNTAKODISSA:

Tiistaina 5. 10.

klo 19 seurakuntaan muuttaneiden ilta: nuorisosoittokunta, diakuvia nimikkolähetistä, työntekijöiden puheenvuoroja, kahvitarjoilua.

Seurakuntasi työntekijät ovat tavattavissa em. tilaisuuksissa ja niiden jälkeen henkilökohtaisia keskusteluja varten. Heiltä saa myös tietoja seurakunnan raamattupiireistä ja muusta toiminnasta, johon tämä seurakuntaviikko kutsuu sinua mukaan.

Tutustu kotiseurakuntaasi - tutustu Kristukseen!

Vallankumous on tapahtunut

Luomakuntamme on kokenut tänä vuonna valtavia muuttoksia: maanjäristyksiä, tulvia ja helteitä. Poliittisessa elämässä eri valtakunnissa ryöpyilee päivittäin vallansiirto.

Rohkeita viestejä taivaanava-ruuksista kuuluu ufojen, noitien ja vainajahenkien kautta.

Kaiken kuulemamme keskellä olemme hämmentyneitä. Ne ovat voimia, joille tavallinen ihminen ei mahda mitään. Jäämme hiljaisina kuuntelemaan, mitä tämän jälkeen? - Koemme myös henkilökohtaisia yllätyksiä. Sukulaistemme päättää itse elämänsä pituuden vierellämme. Naapurimme perhe on päätenyt eroon vuosien yhteisen taipaleen jälkeen. Omien kotiemme keskellä saattaa olla jokapäiväistä riitaa ja epäsujuu jäsenten välillä ja siitä johtuva sisäinen syyllisyys ja itku sisimmässä. Äänettömästi huudamme: Miksi elämme? Miten voisimme muuttua? Mikä täällä on pysyvää?

Kirkoissa, seurakuntataloissa, kaduilla, toreilla, laivoissa, ravintoloissa jne. kuuluu uusi laulu: "Jeesus, Sä rakkain, elämäsi antain. Soit meille kaiken, rakastaen. Jeesus, Jeesus, Sua rakastan. Kuningas voiman, kunnian, vallan, aukaisit taivaan lapsillesi. Jeesus, Jeesus, Sua rakastan. Pelastajamme, Vapahtajamme, pahasta voiton sait riemuisan. Jeesus, Jeesus, Sua rakastan. Jeesus, Sä loiste auringon uuden, tuot ilon, onnen kärsimykseen. Jeesus, Jeesus, Sua rakastan".

Meille Jumalan lunastamille ihmisille kuuluu Jumalan sanan viesti: "Kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta". 1 Kor. 15:57: Jeesus elää! Hän, Golgatan mies on synnin, kuoleman ja saatanan voittaja! Hänen kanssaan löydämme elämän. Hänen voimastaan saamme tulla uudeksi. Hänen valtakuntansa ei sorru.

Ilosanoma meille: Vallansiirto on suoritettu Golgatan keskimäisellä ristillä jo lähes 1940 vuotta sitten. Saamme sen seuraamukseksi kohdata elävän Jeesuksen, vastaanottaa Hänet ja Hänen tuntemisensa kautta omistaa anteeksiantamisen ja rauhan sydämeemme.

Kaija Rolig

lokakuun 3-10. päivinä vietettävällä seurakuntaviikolla tahdomme tehdä Pihlavan seurakuntaa, sen työntekijöitä, luottamushenkilöitä ja toimintaa tutummaksi erityisesti kaikille seurakuntaan muuttaneille. Ehkä yhdessä voisimme seurakuntaviikon tilaisuuksissa pohtia, millaista toimintaa työikäiset ihmiset kaipaavat.

Seurakunnan perustehtävänä on evankeliumin julistaminen. Pihlavan seurakuntaviikko järjestetään myös siinä tarkoituksessa, että evankeliumin hyvä sanoma Jumalan etsivästä ja pelastavasta rakkeudesta, jota kukin kohdallemme tarvitsemme, saisi tavoittaa mahdollisimman monet. Sinuakin kutsutaan Sanan kuuloon. Seurakunta on olemassa kaikkia varten, niitäkin, jotka eivät tunne olevansa kovin pitkälle ehtineitä uskovia. Pihlavan kirkon alttarilla ylhäältä kattoikkunan läpi tuleva valo valaisee alttarin ja sen eteen tulevat. Kokoonnuessamme sanan kuuloon ja alttarin ääreen loistaa meille syntisille Jumalan valo paljastaen puutteemme mutta tuoden samalla viestin Jumalan armahtavasta rakkeudesta Vapahtajamme Jeesuksessa Kristuksessa. Älkäämme pelätkö joutua sen valon piiriin. Löydämme sen avulla myös oman paikkamme seurakunnassa ja ne tehtävät, joissa meitä tarvitaan.

Niilo Suhonen

Merimiesten kiitos

taitavien luotsien ja merenkulkuvälineiden avulla vaikka kovassa summassakin. Laivat ovat niin suuria ja tekniikka uudenaikaista, etteivät nuo vanhat merimiehet olisi koskaan voineet niistä uneksia.

Merimatkoilla jouduttiin usein hautaamaan hyvä ystävä mereen helmaan. Kapteeni toimi pappina. Purjeet olivat lepoasennossa ja lippu puolimastossa. Purjekankainen arku oli laivan "reilingillä" valmiina mereen laskettavaksi. Merimiehet kuuntelivat kapteenin siunausta kyynelsilmin ja nuorimmaista vanhimpaan toistivat ulkomuistista Herran rukouksen.

Olin vasta 13-vuotias reposaarelainen poika, kun lähdin koettamaan, kestäkö merimieselämää. Kahdeksanvuotiaana pojanvesselinä olin tosin saanut tervatun purjeveneen. Samanlaisia veneitä omistivat ystäväni ylikonemestari-veljekset Tauno ja Olli Pirske, kapteeni Toimi Koskinen ja työnjohtaja Toimi Lindroos.

Kaunis kirkkoviikko on nykyisin telakka-alueen alla. Poikapäivinä tämä lahti tuntui suuremmalta kuin nyt. Kirkonpuoleinen ranta ulottui nykyiseen rantatien reunaan saakka. Tämä oli matalaa savipohjaa ja kasvavaa kaislikkoa. Kaislikon reunaan ankkuroimme veneemme ja pienillä rukouhilla: södimme maihin kuten isotkin merimiehet. Vastakkaisella puolella, missä oli moottoritehdas, sijaitsi loiva hiekkaranta.

Sunnuntaiaamun auringossa ja heikossa tulessa kirkonkellojen kumahdellessa purjehdimme ylpeinä veneillämme toiselta rannalta toiselle rannalle. Tervehdimme toisiamme merimiesten tavoin kun ohitimme. Jumalanpalveluksen ajaksi saavuimme satamaan ankkuripaikalle. Hiljaisuus vallitsi veneillämme kirkonmenojen aikana. Heti sen jälkeen alkoivat taas kovat työt. Ankkurit ylös! Nyt pääsivät purjehdukselle mukaan ne pojat, joilla itsellään ei ollut venettä. Näin kuluivat kauniit päivät ja nuoruusvuodet.

Kaipaankin jatkuvasti noita sunnuntaiaamuja, rakkaan saareni rantoja ja rauhoittavia kirkonkellojen ääniä, jotka ovat antaneet tuhansille merenkulkijoille turvallisen mielen.

Kalle Granath

Mitali ei ole mittapuu

Näin Montrealin jälkeen palautui mieleen pieni muistikuva Helsingin olympialaisten päiviltä. Amerikkalainen pappi Bob Richards voitti seiväshypyn kultamitalin. Muuan suomalainen pappi totesi: "Nyt varmasti vakuutellaan, että Jumala on olemassa, kun pappi pääsee seipään varassa niin korkealle, että yltää olympialaiseen kultamitaliin."

Montrealin kisoistakin on jälleen rekisteröity urheilijoita, jotka uskovat ja voittavat mitaleita, rukoilevat ja saavuttavat huipputuloksia. Mikäpä siinä. On toki iloinen asia, että fyysisen huippukunnon edustajissa on kristittyjä miehiä ja naisia. Ihan samalla tavoin kuin heitä toivottavasti on kaikkien alojen ja harrastusten piirissä.

Yksi näkökulma on hyvä muistaa. Uskova kultamitaliurheilija ei ole mikään Jumalan olemassaolon takuumies eikä kristillinen kokemus todista, että Kristus johtaa seuraajiaan nimenomaan kunnian

kukkuloille - ei urheilussa, ei muutenkaan.

Olympialaisen loppukirin ratkaisu ei sano tästä seikasta yhtään mitään. Toinen nousee elämässä maineeseen ja etusivun otsikoihin, toisen osa on sama kuin sen viimeisen haitilaisen viidentonnin juoksussa. Jumala hoitaa asioita oman suunnitelmansa mukaan. Hän on meidän mitoitustemme yläpuolella.

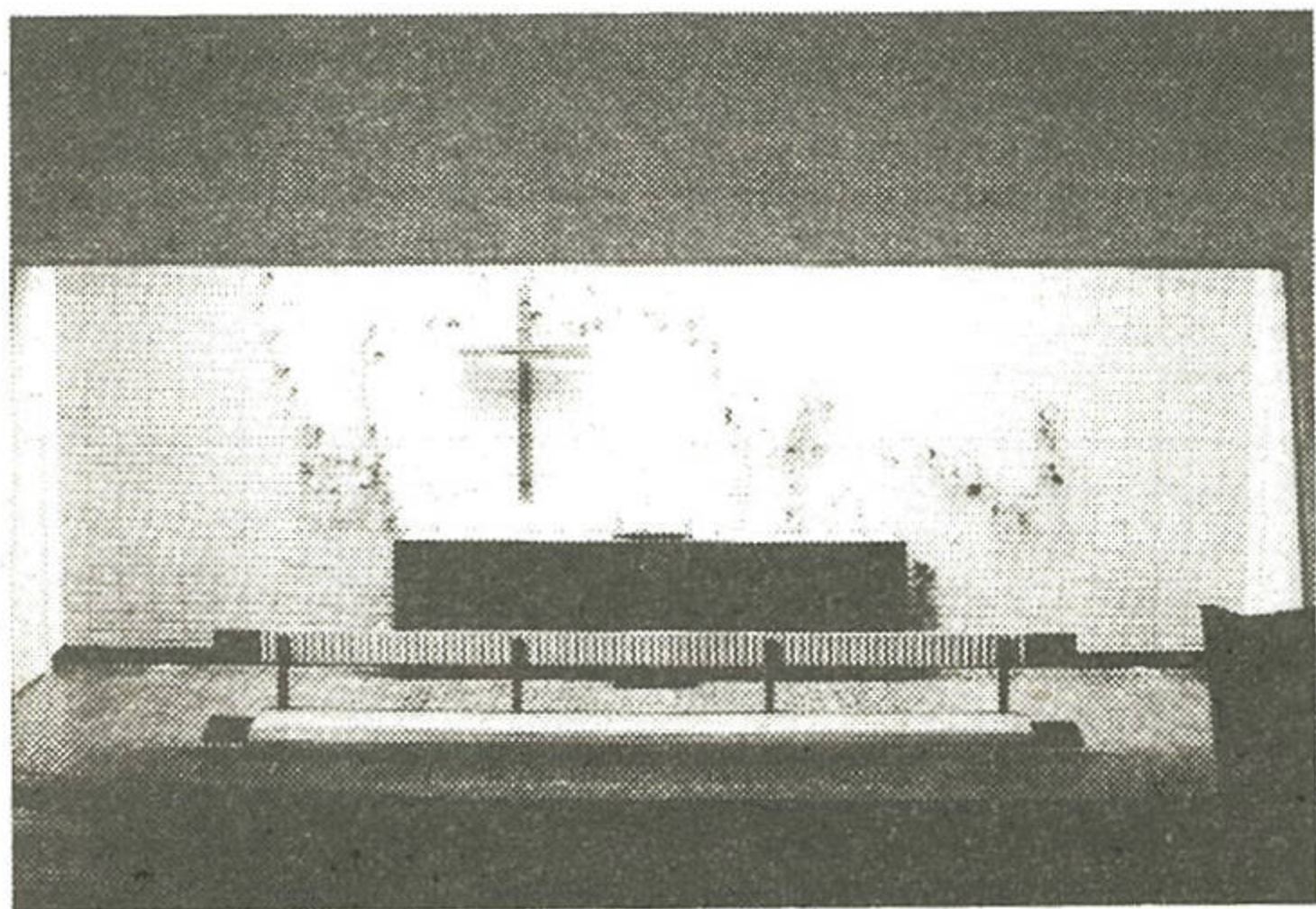
Tarina kertoo saksalaisen sotilaspapin rukoilleen toisen maailmansodan aikana: "Anna voitto meidän aseillemme. Tiedän, että englantilaiset rukoilevat samoin. Mitä teet? Kunpa pysyisit edes puolueettomana".

Ymmälle siinä tosiaan joutuu. Sekä menestyksen että tappion päivinä päästään eteenpäin vain sen varassa, että aina olemme Isän kämmenellä.

Mitalit eivät ole mittapuu. (KT)

Osmo Katajamäki

UUSI **totto**
TYTTÖJEN JA POIKIEN LEHTI

Pihlavan seurakunta on viime vuosina saanut runsaasti uusia jäseniä. Meri-Porin teollisuuden ja palveluelinkeinojen kasvun myötä seurakunnan alueelle on muuttanut työikäistä väestöä eri puolilta Suomea Kuusamo ja Lappia myöten. Myös Ruotsista on ammattitaitoisia työväkeä siirtynyt Poriin rakentamaan öljynporauslauttoja. Uusia kerrostaloja on noussut niin Pihlavaan, Kaanaaseen kuin Mäntyluotoonkin. Uudenniityn ja Metsämaun pientaloalueille on noussut ja nousemassa uusia koteja myös monille Porin muilta alueilta muuttaneille ja muuttaville. Uusia perheitä perustetaan ja lapsia syntyy tähänastista enemmän.

Kotiseudulta lähtö ja uusiin oloihin siirtyminen saa muuttajan usein kokemaan itsensä juurettomaksi ja irralliseksi. Toivottavasti uusi asuinympäristö ja uudet naapurit ovat jo käyneet tutuiksi tähänastisille muuttajille. Pihlavan seurakunnan puolesta toivotan kaikki uudet seurakuntalaiset tervetulleiksi myös seurakunnan jäsenyyteen. Vaikka tiedän että monille sana "kotikirkko" merkitsee sitä lapsuuden ja nuoruuden aikana tutuksi ja rakkaaksi tullutta kirkkoa, toivon, että Pihlavan kirkko saisi vähitellen muodostua teille uudeksi kotikirkoksi. Tervetuloa kirkkoon jumalanpalveluksiin ja mukaan seurakunnan toimintaan! Tulevan

Reposaari eilen ja tänään

Reposaari on muistojen saari, meren keskellä oleva idylli, jossa viihtyy. Meren hengessä saarelaiset tulevat hyvin toimeen keskenään. Aavan meren tyrskyt auringossa ja myrskyssä, perinteinen asumismuoto, teollisuus ja ihmis-suhteet ovat pitäneet reposaarelaiset omalla paikkakunnallaan.

Kehityksen pyörät pyörivät kuitenkin. Reposaaren tuli maantie, uutta teollisuutta, joka antoi työvoimaa, ihmisiä, jotka tulevat ja menevät. Luonnon rauha rikkoontui uuden teollisuuden myötä ja sai meren kansan miettimään. Entinen on mennyt, tulevaisuudesta ei tiedetä. Hiljaisesti kuitenkin myönnetään: näin on kehityksen mentävä eteenpäin. Kirkkosanomien kyseli Reposaaren nykyisyyttä ja tulevaisuutta Reposaaren konepajan johtajalta, Alli Hallsbergilta, Reposaaren vanhimmalta asukkaalta Tekla Kuittilolta ja kalastaja Into Sandbergilta.

Kehityksen on jatkuttava

Vanhana reposaarelaisena sanon, että täältä on kadonnut se idylli, mitä eristetty asema Reposaarelle antoi. Reposaari on tavallaan jäänyt väliin, kun Mäntyluoto on kehittynyt suureksi satama- ja teollisuuspaikkakunnaksi. Tahkoluoto huomattavaksi öljysatamaksi ja sitten tämä höyryvoimalaitos. Nehän ovat muuttaneet Reposaarta kokonaisuudessaan. Kehitys jatkuu, Reposaari muuttuu, sanoo Alli Hallsberg.

Reposaareissa pysyttiin

Joka tänne aikaisemmin tuli, hän tavallisesti myös jäi tai lähti heti pois. Nyt on edestakaista muuttoliikettä. Reposaari laajenee asutukseen nähden. Paikka on hyvä, kulkuyhteydet mainiot ja pirtteä meri-ilma houkuttelee. Pitkä työmatka ei ole enää varsinainen ongelma. Toisaalta väki vähenee tällä hetkellä. Reposaaresta on muuttanut pois parin vuoden aikana liki parisataa henkilöä. He ovat kenties kaivanneet enemmän mukavuuksia, väljempää tiloja ja parempia palveluja. Itsenäisenä seurakuntana Reposaari on hyvä ratkaisu. Jos seurakunta tulee laajaksi, se tulee myös vieraaksi, arvelee Hallsberg.

Reposaari lähiöksi

Jos lähiörakentaminen toteutuu, tarvitaan myös kerros- ja rivitalo-asuntoja. Eri ihmiset tarvitsevat erilaisia asuntoja. Kaikkia ei omakotitalo-tyyppinen asuminen tyydytä. Mielestäni vanhaa on pyrittävä säilyttämään, mutta määräyksien olisi oltava kohtuullisia. Eivät nämä talot täällä niin arvokkaita ole kuin muutamien kaupunkien vanhat puutalo-tyyppiset. Hallsbergin mielestä Reposaaren suunnittelussa on kuultava paikallisten asukkaiden mielipiteitä, jotta Reposaari pysyisi viihtyisänä.

Laivat puuta ja miehet rautaa

On mahdollista, mutta ei läheskään varmaa, että Reposaarella olisi jo 1700-luvulla rakennettu jokin laiva, mutta ainakin 1820-1850-luvuilla veistämö rakensi ainakin 16 laivaa. 1860-luvulla valmistettiin kolme sotalaivaa Venäjän valtion laskuun. Toisen vesillelaskussa oli läsnä myös keisariillisia vieraita. Korkeat vieraat saapuivat Reposaaren satamaan Rurik-nimisellä sotalaivalla. Suuriruhtinas tarkasti itse yksityiskohteisesti telakalla olevan laivan. Kerrotaan, että suuriruhtinaan silloinen vierailu olisi aiheuttanut porilaiselle surullisenlystikkään pettymyksen. Koska kaupungissa ei ollut v. 1819 jälkeen käynyt yhtään keisariillisen huoneen jäsentä,

toivoivat porilaiset korkeiden vieraiden tällä kertaa kunnioittavan kaupunkia käynnillä. Ryhdyttiin siis määrättyihin toimenpiteisiin ja odotuksen jännitys oli kaupungissa suuri. Kun sitten "Salama" (höyrylaiva, joka kulki jokea pitkin Porin ja Reposaaren väliä) illansuussa tuli kaupunkiin, olivat porilaiset sitä sankoin joukoin laiturilla ja rannoilla odottamassa. Laiva vastaanotettiin raikuvien hurraa-huudoin ja liinujen heilutuksin, koska uskottiin korkean vieraan olevan aluksessa. Mutta kun laiva tuli laituriiin, ei siinä kaikkien pettymykseksi ollutkaan muita kuin Reposaarelta palaavia porilaisia enemmän tai vähemmän juhlatuulella. Suuriruhtinas oli viipynyt vain pari tuntia Reposaareissa ja lähtenyt sen jälkeen "Rurikilla" taas kohti pohjoista.

Näiden kolmen sotalaivan lisäksi Reposaaren varvi rakensi vielä pari kanuunavenettä sekä muutamia proomuja, jonka jälkeen sen loisto-aika päättyi. Tämä Reposaaren varvin laivanrakennustoiminta antoi varmaankin oman eloisian leimansa harvaanasutun luodon oloihin ja sen tuoma aineellinen hyöty lienee myös ollut ensiarvoisen tärkeää seudun asukkaille.

Paikkakunnan suurin työnantaja

Reposaaren konepajan tie laivanrakentajaksi kulki mutkien kautta vuoteen 1950, jolloin konepaja alkoi laajentua ja erikoistua laivanrakennusalalle. Nykyisin Rauma-Repolan omistuksessa oleva telakalta on valmistunut yhteensä 150 erityyppistä alusta. Konepajan tuotannosta mainittakoon laivankorjaustöiden lisäksi raskaat tuotantosäiliöt, erilaiset työkonet, kuljettimet jne. Uusimpana tuotanto-ohjelmassa on öljynporauslauttojen ponttoonien valmistus. Parhaimmillaan työväkeä on ollut 200-300, mutta tällä hetkellä vain viitisenkymmentä. Tehtaan tuotanto on nyt pienintä, mitä sodan jälkeen on ollut. Kun ei ole ammattitaitoista työvoimaa, ei voida suunnitella suuria investointeja, sanoo Alli Hallsberg.

Työntekijöitä, työtä ja asuntoja

Suurimpana pulmana Hallsberg näkee ammattityövoiman saamisen. Tällä hetkellä on paljon avoimia kysymyksiä, joihin olisi helpompaa vastata vähän ajan kuluessa, sanoo Alli Hallsberg miettiään. Hieno paikka tämä on ollut asua ja työtä tehdä. Työtä täytyy tehdä, ilman työtä ei Reposaari laajene ja kehity. Reposaarta parempaa paikkaa ei olekaan, sanoo tehtaanjohtaja Hallsberg lopuksi.

Elämän kunnioitus

Jos ei olisi entisiä mieluisia

Reposaaren konepaja työllistää tällä hetkellä viitisenkymmentä työntekijää. Konepajan johtaja Alli Hallsbergin takana näkyy valmistusvaiheessa oleva öljynporauslautan ponttoonin.

muistoja luonnon mahdollisuuksista ja niiden varassa elämisestä, ei tätä myllerrystä jaksaisi katsoa, sanoo tahkoluotolainen luonnonutkija ja kalastaja Into Sandberg.

Toimeen on tultu

Me olemme olleet tyytyväisiä, vaikka ulkonaiset puitteet eivät ole aina niin näyttäviä olleet. Sodan jälkeen paikkakunnalla oli 90 ammattikalastajaa. Saaliit olivat paljon pienempiä kuin nyt. Tuotto on

tilastollisesti noussut vuosien aikana moninkertaiseksi. Kalastuksen luonne on muuttunut. En minä ole koskaan arvostanut kalastusta niin, että olisin tuijottanut vain tuottavuuteen. Minulla se on ollut harrastuksena yhtä paljon kuin ansiomielessä, tämä elämä ja kalastajan ammatti. Yksinomaan kalastuksesta olemme perheen kanssa eläneet. Mitään muuta ansiomuotoa ei ole ollut. Saari elätti. Kun torppari sai perunoita kellariinsa, kalamies vähän suolakalaa, jollain oli porsas tai lammastappaa talveksi, polttopuut tuotiin metsästä,

lamppuöljy oli halpaa, niin ei ollut suuria kulujakaan, sanoo kalastaja Sandberg.

Perusturvallisuus puuttuu

Vanhalla kalastajalla oli perusturvallisuus, vaikka yhteiskunnan sosiaaliapu puuttui. Ruokakala pyydettiin omasta rannasta ja entsillä välineillä. Nyt kala on karkoitettu pois. On menetetty tärkeä tulolähde. Ei vanha mies jaksaa lähteä Itämerelle lohenkalastukseen. Ennen meni katiska särkiä täyteen niin, että silmän jäljet näkyivät särjen kyljissä ja hauen sai tulvapellon ojasta vaikka seipäällä. Nyt ei enää uskalla niitäkään syödä kun sanotaan, että ne on elohopeata täynnä, sanoo Sandberg huomorilla höystäen.

Saastuminen jatkuu

Kokonaisuus huomioon ottaen saastuminen jatkuu, vaikka meriveden saasteprosentti vaihtelee. Teknityövä aika luo mahtavan kontrastin luonnolle. Kun menin kuuntelemaan leppäkertusen ääntä, kuulin kallion louhintaa, höyryvoimalan pillien ulospuhallusta, suihkuhävittäjien melua ja ambulanssin ulvomista. Minun asenteeni on muuttunut lehdistöä kohtaan. Tähän tullaan kyselemään lumimyrskyistä, tuulesta ja tulvista. Kukaan ei kysy, mitä teollisuuslaitokset aiheuttavat luonnolle, mitä tapahtuu, kun puskutraktorilla ruhjotaan aluekasvillisuus ja monta sataa linnunpesää hävitetään. Miksi tehdään näin, kyselee katkerana Into Sandberg.

Ei voimalaitosta voi vastustaa

Kehityksen pyörää ei voi pysäyttää. Tehtaita tarvitaan. Tapaa, jolla tehtaot suhtautuvat paikkakuntalaisiin, olisi muutettava. Nyt on paikkakunnan asukkaita kuulematta tehty paljon tuhoja. Tahkoluoto oli ennen henkireikä puhtaa luontoa. Olisi vältettävä rakentamista tehtaita meren rannelle. Pintamateriaalien tulee sopia luontoon ja kasvillisuus tulee säilyttää.

jatkuu takasivulla

Into Sandberg löysi polun varrelta maahan pudonneen linnunpesän, jonka erikoista rakennetta hän vaimonsa Ailin kanssa tarkastelee.

Uusi kirkko Poriin

Diakonialaitoksen Martintalo erittäin monikäyttöinen

Varsin monipuoliseksi muodostuu äsken vihityn Porin Diakonialaitoksen monitoimitalon, Martintalon käyttö. Onnistuneen tilankäytön ja tilojen muunneltavuuden vuoksi on saman katon alla laitokselle välttämättömien kokoontumis-, opetus-, juhla- ja vapaa-ajan tilojen lisäksi myös Porin uusimmat kirkkotilat.

— Jo nyt uudesta talosta on muodostumassa keskeinen toimipiste. Nyt diakonialaitos voi uuden toimitalon myötä entistä enemmän toimia sellaisena laitoksena, jota sen toimintaperiaatteetkin laajentuvana kirkollise-

na koulutus- ja huoltolaitoksena edellyttävät, sanoo Diakonialaitoksen johtaja Seppo Tervakangas.

Hän kertoi, että koko laitoksen toimipiiriin väki, vanhainkotien asukkaat, päiväkodin lapset, diakoniaopiston oppilaat ja laitoksen henkilökunta ovat seuranneet tiiviisti toivotun rakennuksen valmistusta.

Runsaasti investointeja

Martintalon suunnitteli Kimmo Levanto ja Olli Steen Arkkitehdit Oy. Pääurakoitsijana toimi Rakennustoimisto A. Puolimatka Oy. Rakennuksen kokonaiskerrosala on

500 neliometriä ja kuutiotilavuus 1.840 kuutiometriä. Rakennuksen kustannusarvio oli 1,1 miljoonaa markkaa.

— Diakonialaitos on investoinut melkoisesti muutaman vuoden aikana, laitoksen talouspäällikkö Pauli Puttonen sanoo. Vanhaan rakennukseen saneerattiin päiväkotitilat, rakennettiin Martintalo, kaukolämpö on vedetty koko alueelle ja peruserustustöitä on tehty monessa kiinteistössä. Hautaus- ja kukkapalvelun perustaminenkin vaati kustannuksia.

Laitoksella on vielä monia toteuttamattomia suunnitelmia. Hoitokoti siirtyy lähivuosina laitoksen omaan käyttöön ja vapautuvien tilojen uuden käytön suunnittelu onkin jo alkamassa. Alueelle toivotaan saatavan aikanaan myös uusi

noin 30-paikkainen vanhusten palvelutalo sekä kuntotalo oman väen lisäksi mahdollisesti myös ulkopuolisten käyttöön.

Eurajoen Kuivalahdella Diakonialaitoksella on merenranta-alue, jota pyritään kehittämään loma- ja virkistyskeskukseksi. Laitoksen tiloista siirtyvät ensi vuosikymmenellä myös korvaosasto, korvapoliklinikka, silmäosasto ja sisätautosasto pois. Näin vapautuville tiloille suunnitellaan myös uudet käyttömuodot.

Monitoimitalon tiloja tarvitaan muun muassa opetustiloiksi. Diakoniaopiston oppilasmäärä on kasvanut, sillä sairaanhoitaja- ja seurakuntasairaskoulutuksen lisäksi on aloitettu vajaamielishoitajakoulutus. Uudessa rakennuksessa on yksi suuri noin 200 hengen auditorio, joka voidaan jakaa nopeasti 2–3 pienempään opetustilaan.

Uusia tiloja voidaan käyttää myös juhlatiloina. Siellä voidaan järjestää erilaisia perhetilaisuuksia häistä hautajaisiin asti. Syyskuun alussa aloitti Diakonialaitoksen Hautaus- ja Kukkapalvelu toimintansa niveltäen täten uuden rakennuksenkin käyttöön.

— Merkittävää on kuitenkin, että uusi rakennus toimii uutena kirkkona Porissa. Aluksi pyritään järjestämään jumalanpalveluksia suurina juhlapyhinä, ja toivomme, että saamme väkeä jumalanpalveluksiin ainakin Porin seurakuntien alueelta, mutta kauempaakin voi tulla, johtaja Tervakangas sanoo.

Parhaillaan on käynnissä kampanja Martintalon kalustamiseksi. Lahjoituksina toivotaan saatavan varoja vapaa-ajantilan kalusteisiin sekä kirkkoa varten ehtoolis- ja muita välineitä. Lahjoittajilla on mahdollisuus saada nimensä lahjoittajien tauluun jo 100 markan lahjoituksella. Yhdyshenkilönä lahjoitusasioissa toimii diakonissa Nina Berg.

Martintalon tilat ovat kohtuullista vuokraa vasten tarjolla myös kokouskäyttöön. Talon rakentamiseen lahjoittivat Porin ev.-lut. seurakunnat 100.000 markkaa. Samalla seurakunnat saivat oikeuden käyttää viiden vuoden ajan talon tiloja tietyt kerrat kuukaudessa.

Tärkeää on Martintalon käyttö myös vapaa-ajantilana. Vanhainkoti Honkalassa ja palvelutalo Metsämökissä ei vanhuksilla ole vapaa-ajantiloja. Uudessa rakennuksessa on tämä otettu huomioon, sillä aulatilaa keittiöineen voidaan käyttää sekä vierailu- että vapaa-ajantilana. Taloon tilataan päivälehtiä luettavaksi, ja Diakonialaitoksen toiveena on saada televisio lahjoituksena vanhusten käyttöön.

Rakennuksen alakerrassa olevat tilat puolestaan on mahdollisuus sisustaa askartelu- ja harrastuskäyttöä varten.

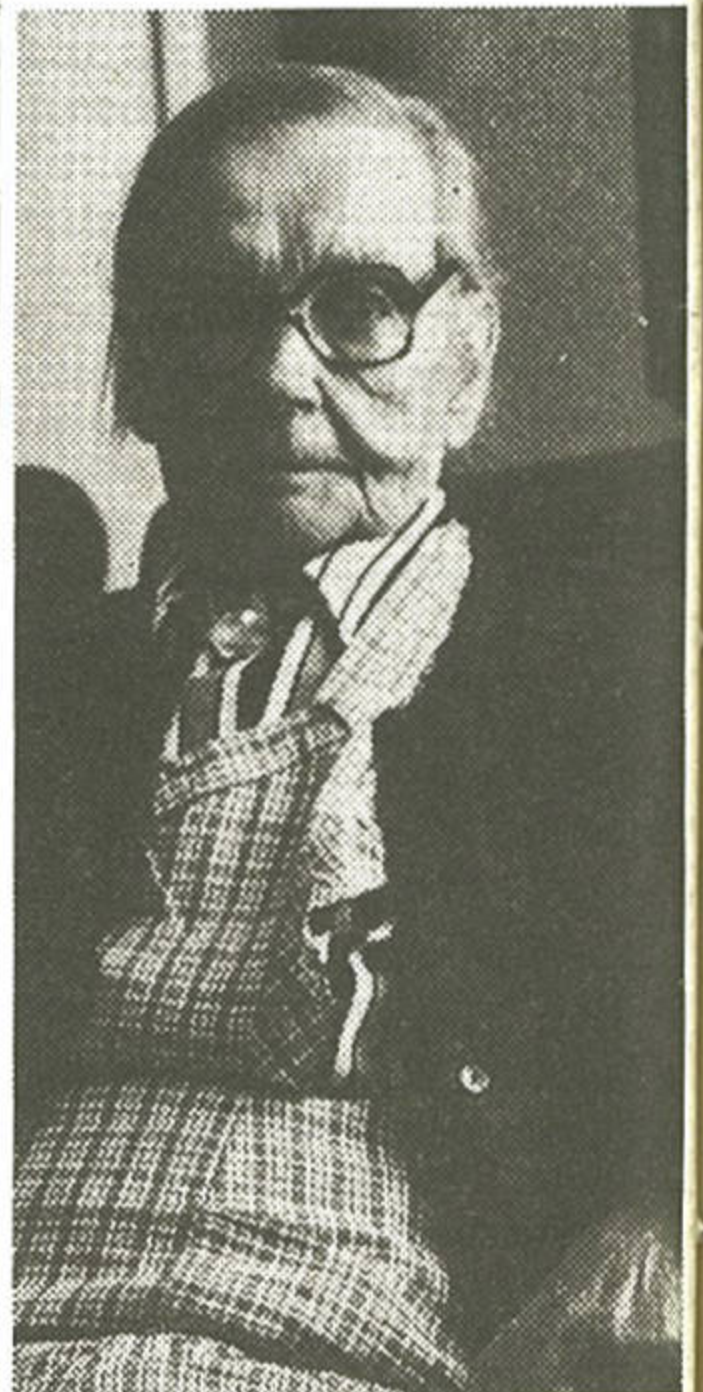
— Rakennus on laitoksen toiminnassa hyvin keskeinen, johtaja Tervakangas sanoo. Lisäksi niin hallintoneuvoston puheenjohtajan, arkkipiispa Martti Simojoen kuin talon laitoksen johdon toiveena on, että uudesta rakennuksesta tulisi koulutuskeskus arkkihiippakuntaan. Tällaista tilaa ei arkkihiippakunnassa ennestään ole. Diakonialaitoksen sijainti Porissa hyvien kulkuyhteyksien varrella sekä lai-

toksen tarjoamat ruokailu- ja majailusmahdollisuudet puoltavatkin uuden rakennuksen käyttöä myös tähän tarkoitukseen.

Reposaari...

Varjeleminen on unohtunut

Luonnonsuojelu on Raamatun mukaan ihmiselle annettu tehtävä. Ihmisen tulee viljellä ja varjella. Maailma on sairas, kun ihmiset vain viljelevät ja kehittävät, mutta unohtavat varjella ja säilyttää elämää. Luonto on ratkaisevasti muuttunut, sen huomasi tänä aamuna, kun poimin maasta peipposen pesän. Peipponen on löytänyt jo styroxin pesäaineeksi, sanoo kalastaja Into Sandberg ja kertoo jatkavansa taistelua luonnon puolesta niin kauan kuin elonpäiviä riittää.

Reposaaren vanhin asukas Tekla Kuittilo selviytyy vielä itse jokapäiväisistä askareistaan.

Seurakuntaelämä on antanut paljon

Reposaaren vanhin asukas, 94-vuotias Tekla Kuittilo on pirtteä vanhus, joka on elänyt Reposaarissa vuodesta 1907. Erityisesti hän painottaa seurakuntaelämän merkitystä itselleen.

Innokkaasti osallistuin pakana-lähetysten toimintaan. Lähetyspiirit vierailivat vuoroin eri kodeissa. Osallistujia oli runsaasti. Myös kirkkokuoron toimintaan osallistuin. Tekla Kuittilo oli lisäksi jäsenenä kirkkoneuvostossa sekä valtuustossa. Reposaarelle ei kulkenut silloin tietä, joten kokousmatkat oli kuljettava laivalla Mäntyluotoon. Kirkossa olen käynyt mielelläni aina silloin kun on minulle sopinut. Kirkossa kävijöitä oli mielestäni runsaammin kuin nyt. Minä en tosin liikkumisvaikeuksien vuoksi enää voi osallistua. Kirkollinen elämä oli harrasta, muistelee Tekla Kuittilo reposaarelaisena olemistaan.

Martintalo on Diakonialaitoksen toiminnassa keskeinen rakennus, joka yhteisenä kokoontumistilana luo yhteyttä, sanovat Porin Diakonialaitoksen johtaja Seppo Tervakangas (vasemmalla) ja talouspäällikkö Pauli Puttonen.

Uuden rakennuksen tiloja käytetään kirkkona, kokous-, opetus-, juhla- ja vapaa-ajan tiloina. Suuri auditorio on kuvassa näkyvillä väliseinillä helppo nopeasti jakaa kahteen tai kolmeen pienempään osaan. Opetusvälineiden lisäksi salissa on 33-äänikertaiset urut.